ГОДИНА II. ПАРИГРАДЪ, 15 ФЕВРУАРІЯ 1875. БРОЙ 7.

Редактори:
МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ, ХР. Т. СТОЯНОВЪ.

Годишното спомоществованіе за вжтрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вънъ отъ Държавата ся притурятъ пощенскитѣ разноски. Спомоществованието за шесть мѣсяцы е половина лира турска. Всяко спомоществованіе ся предплаща.

Писма неосвободены отъ пощенски разноски и неподписани, не ся пріематъ по никакъвъ начинъ

ВѢКЪ

ВѢСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ КНИЖЕВЕНЪ И ТЪРГОВСКИ

ИЗЛѢЗВА ВСЯКА СЪББОТА.

Притежатель:
МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ.

Всяко нѣщо, което ся отнася [illegible] ніята и Управленіето на ВѢКЪ, [illegible] ще ся испраща до притежателя на вѣстникъть въ Цариградъ -- Напазъ-Ханъ. № 31. Спомоществованіята започнуватъ отъ началото на всякій мѣсяцъ.

За извѣстія и за други частны помѣстяванія ще ся плаща по два гроша на редъть.

ЦАРИГРАДЪ 15 Февруарій 1875.

Отъ нѣколко время насамъ европейскитѣ вѣстницы обнародватъ пространны статіи, въ които ся разискува съюзътъ на тритѣ сѣверны силы — Германія, Россія и Австроунгарія, съюзъ, за който доста ся говори и лани. По поводъ на жалостнытѣ приключенія въ Подгорица, които привлѣкоха особенното вниманіе на казанытѣ три силы, както и по поводъ на продължеението на брюселскійтъ международенъ съборъ въ С. Петербургъ по предложеението на руското правителство, нѣкои си отъ попьрвытѣ вѣстницы ся наеха да обнародватъ повторително разны сѫжденія върху главната цѣль и върху възможната трайность на този съюзъ. Излишне е да прибавимъ чи едны плетатъ вѣнцы великолѣпны на този съюзъ, като го считатъ за най здравата гаранція на европейскійтъ миръ, а други му приписватъ тайны нѣкои си намѣренія способны да обезпокоятъ боязливытѣ духове.

Любопытны сѫ особенно статіитѣ, които ся обнародватъ за тритѣ споразумѣвны силы по поводъ на отричанието на Англія да участвува изново въ международнытѣ съборъ, за който спомнахмы по горѣ. Разумявася чи поведеението на Англія въ този случай не ся одобрява отъ онія органы, които сѫ послѣдователи на този съюзъ. «Вый не рачихте да повѣрвате въ съюзътъ на тритѣ сѣверны държавы, казва *Випер Прессе* на англійскитѣ държавны мѫже; но послѣднята фаза на въсточнытѣ работы, убѣди ли вы найсетнѣ чи този съюзъ сѫществува, чи той преобладава въ европейското положеніе, и чи Англія е нѣкакси отстранена. ? За прьвъ нѫть [illegible] единъ въсточенъ въпросъ, распрята съ Сърбія и съ Румѫнія, ся изравни безъ васъ. Кой поиска да узнае мнѣніето на Англія върху сблъсканията въ Подгорица? Напразно англійската печать ся сърди; тритѣ речены силы слѣдоватъ да даватъ на европейската политика такова направленіе, каквото тѣ искатъ. Предъ съюзътъ имъ, не е възможенъ другъ съюзъ на западъ. Англія кори Австрія чи измѣнила политика, нѣщо, което никакъ не ся доказа на прьвата. Ный ще отговоримъ чи новыйтъ съюзъ ни достави съхраненіето на мирътъ, който е за насъ най нуждното нѣщо, и той не ще ни костува онова, щото ни костува другъ пѫть съдѣйствіето ни съ западнытѣ силы.»

Отъ друга страна този въпросъ даде поводъ на нѣкои си сѫжденія и въ мѣстнытѣ органы. Освѣнъ нѣколко размышленія въ нѣкои си грьцки вѣстницы по споразумѣнието на тритѣ силы, подобны статіи ся обнародваха и въ нѣкои си французски въ Цариградъ, въ които ся разгледа въпросътъ подъ точка зрѣнія на отоманската държава. Особенно ся забѣлѣжиха двѣ три статіи на извѣстныйтъ *Фаръ дю Босфоръ*, който, като зе поводъ отъ единъ членъ на віенскійтъ листъ *Найе Фр. Прессе*, оцѣнява съ особенъ начинъ споразумѣнието на силытѣ и заключва чи «всяка комбинація относително до въсточнытѣ работы, въ която комбинація не влиза и Англія, не може да бѫде освѣнъ гибелна на Турція.» За пълното разумѣніе на тія думы, читателитѣ трѣбя да знаятъ чи *Фаръ дю Босфоръ* исказа въ статіитѣ си нѣкои подозрѣнія за искренностьта на едната поне отъ тритѣ съюзны силы касателно до въсточнытѣ работы.

Понеже думата е тука за въсточнытѣ работы, нека забѣлѣжимъ чи и въ Сърбія работытѣ зиматъ едно по добро направленіе. Една депеша извѣщава чи Германскійтъ консулъ г-нъ Розенъ, за когото говорихмы преди двѣ седмицы, ся врьща пакъ въ Бѣлградъ, слѣдъ като ся рѣши пріятелски въпросътъ за прьвозасѣданието въ консулското тѣло у Бѣлградъ. При това всичкитѣ почти свѣдѣнія показватъ чи новото сърбско министерство е министерство рѣшено да работи серіозно за доброто на княжеството и да слѣдова една благоразумна политика спрямо другитѣ силы.

ЧЕРКЕЗЫТѢ ВЪ ОТТОМАНСКАТА ДЪРЖАВА

Преселеніята отъ едно мѣсто на друго не сѫ отъ извънреднытѣ събытія въ исторіята. Было по природны нѣкои си причины, было вслѣдствіе на политически промѣненія, въ исторіята ся забѣлѣжватъ често народны полчища, които, въ отчая не да продьлжатъ удобно животътъ си въ странытѣ гдѣто сѫ ся родили, предпріематъ дълги и затрудителны пѫтуванія да ся преселятъ другадѣ съ сладка надежда въ сърдцето си чи тамъ ще имъ бѫде по добрѣ въ всяко отношеніе. Ако народнытѣ преселенія иматъ по нѣкогаждь за главна причина лошътъ климатъ, безплодната земя, сушата, наводненіята, лишеніето отъ всички средства за ежедневныйтъ поминъкъ; често обаче тія преселенія ся предизвыкватъ отъ нетьрпимото злоупотребленіе на властьта въ ржцѣтѣ на онія, които я иматъ, отъ разорителны нашествія, отъ кървавы войны, отъ печалното зрѣлище на общественытѣ тѫги и злощастія, отъ чувството на незавнсимостьта и на свободата, а не рѣдко и отъ въображеніето, распалвано често съ преувеличены описанія, за единъ по благополученъ и по блаженъ животъ въ други страны по малко или по много отдалечены. Подъ вліяніето на тѣзи нужды и на тѣзи чувства и надежды цѣлы племена или цѣлы полчища отъ нѣкои си племена оставатъ по нѣнѣкогаждь бащинытѣ си огнища и тръгватъ купомъ за други мѣста.

Человѣческитѣ общества не бы заслужвали това названіе, ако не остѫпваха на подобны злощастницы или пришелцы мѣсто да ся населятъ изново и да ся трудятъ за прехраната си и за подобряванието на щастието си. Рѣдко държавытѣ и правителствата отказватъ человѣколюбивото си гостепріемство въ подобны случаи, освѣнъ ако други мѣстны и сѫществены интересы ся противятъ на това привременно. Пришелцытѣ обаче навсякадѣ и всякога ся пріематъ съ явното или съ подразумяваното условіе чи тѣ, съ каквыто привременны привилегіи и да ся снабдяватъ въ началото, ще бѫдатъ задьлжены въ всякій случай да почитатъ мѣстнытѣ обычаи и нравы, да ся съображаватъ съ основнытѣ поне държавны законы, и да иматъ уваженіе къмъ честьта, къмъ животътъ и къмъ имотътъ на другитѣ. Това е най малкото нѣщо, мыслимъ, което всяка държава и всяко правителство иматъ право да поискатъ отъ каквыто и да сѫ пришелцы срѣщу человѣколюбивото гостепріемство, което имъ ся принося. Безъ това условіе тѣ не могатъ да ся считатъ като членове отъ държавното тѣло; въ такъвъ случай тѣ съставятъ особенна чета съ особенны направленія гибелны не само за държавата, но еще и за жителитѣ ѝ по единственната причина чи тамъ гдѣто, намѣсто общійтъ законъ, преобладаватъ своволіята на частны лица, публичната тишина не е възможна, трудолюбіето срѣща хиляды спънки, а общото благоденствіе ся намалява отъ день на день повече чувствително.

Оттоманската държава не е была никога послѣдня было въ гостепріемството на нещастны бѣжанцы послѣдствіе на кръвопролитны боеве, было въ пріемането на разны пришелцы въ нейнытѣ владѣнія. Примѣръ на това сѫ голѣмо число Поляцы и Маджаре, които ся нахождатъ поселены въ разны мѣста отъ държавата, и отъ които множина сѫ и на царска служба. Като пришелцы ся представляватъ, отъ друга страна, въ послѣднитѣ времена, Татарытѣ и Черкезытѣ.

Извѣстно е на всички подъ вліяніето на каквы събытія Черкезытѣ ся рѣшиха да оставатъ бащинытѣ си огнища и високитѣ си горы и планины за да ся преселятъ не преди много годины въ Оттоманската държава. Извѣстно е такожде на всички какъ царското правителство ги пріе человѣколюбиво и какъ ся погрыжи то да ги настани едны тука, други тамѣ, като имъ достави даже и всичкитѣ лесины за поминъкъ и за постепенното имъ развитіе. Рѣдко пришелцы ся намѣрвали другадѣ такъвъ пріемъ, такива удобства, такива лесины. Но рѣдко пакъ пришелцы ся възнаграждавали гостепріемачитѣ си съ такъвъ начинъ, съ какъвто Черкезытѣ отговарятъ на царскитѣ благодѣянія, на които съ время еще ся приложиха и безбройны други благодѣянія отъ страна на жителитѣ безъ никаква разлика на народность и на религія.

Нѣма, мыслимъ, да извѣстимъ никому извънредна нѣкоя новина, ако станемъ тука отзывъ на общитѣ оплакванія противъ Черкезытѣ, които сѫ станѫли ужасъ на миролюбивото и трудолюбиво народонаселеніе.

Злоупотребленіята на Черкезытѣ въ нѣкои си страны въ държавата сѫ станѫли поразителенъ бичь на жителството. Кражбытѣ и грабежитѣ сѫ станѫли за една голѣма часть отъ тѣхъ ежедневно занятіе и единственното средство за печалбата на прехраната си. Като не работятъ самы за себе, тѣ лишаватъ и другитѣ отъ плодътъ на честныйтъ имъ трудъ. Еще повече; тѣ въспиратъ този трудъ, защото злочинствата имъ въздьржатъ множина отъ трудолюбивытѣ жители да си ходятъ спокойно по работата си и да водятъ безбоязненно търговията си.

Централното правителство, увѣдомено за това поведеніе на тія планински пришелцы посредъ миролюбивытѣ и работливы подданицы на негово Величество Султанътъ, не пренебрегна никога да отправи кадѣто трѣба потребнытѣ заповѣди за ограниченіе на злото. Послѣдната мѣрка, която зе то за Черкезытѣ, състои въ обезоружаванието имъ. За тази мѣрка говорихмы и ный еще съ время въ листътъ си. Види ся обаче чи правителственнытѣ намѣренія не сѫ ся оцѣнили на всякадѣ както трѣба. Това поне показватъ непрестаннытѣ оплакванія, които ставатъ ежедневно противъ Черкезытѣ, а ето что прочитамы въ една дописка отправена до мѣстныйтъ вѣстникъ *Левантъ Хералдъ*, въ която дописка ся излагатъ подробно и нѣкои си послѣдни злодѣйства извършены презъ денесь отъ една чета Черкезы въ Едренското окржжіе.

«Областнытѣ власти, казва тази дописка, види ся чи ся истълковали по своему точнытѣ и формалнытѣ заповѣди на царското правителство за обезоружаванието на *всичкитѣ черкезы*. Тѣзи власти сѫ си наумили да наглеждатъ съ голѣма строгость оржжіята, които ся намѣрватъ у турцытѣ и у българетѣ. Разумѣва ся чи по лесно е да ся отнематъ оржжіята отъ тѣзи двѣ племена, които нито бы помыслили да ся противятъ на това, отъ колкото да ся зематъ отъ кавкаскитѣ горцы. Въ случай обаче чи цариградското правителство поиска, въ краятъ на годината, каталогътъ на отнетытѣ отъ Черкезытѣ оржжія, много любопытно бы было да знае человѣкъ какъ каймакамытѣ и мюдюрытѣ ще ся насматъ да представятъ ятаганытѣ, раждясалытѣ пищове, преостарѣлытѣ пушки на османлітѣ и на рантѣ, намѣсто посребренитѣ ножове и хубавытѣ револверы и пушкина Черкезытѣ. Съ сегашното поведеніе на мѣстнытѣ власти черкезското разбойничество ще стане еще по лесно и по малко опасно отъ колкото е сега когато 75-та часть върхъ 100 оржжія, посены отъ миролюбивытѣ румелійски жители, ще ся прибере отъ каймакамытѣ и отъ мюдюрытѣ, до като отъ Черкезытѣ не ще да ся е отнело освѣнъ 1 на 1000, кражбытѣ по голѣмытѣ пѫтища ще станатъ много по чести, а селянытѣ, безъ оружіе, не ще могатъ да отблъсватъ нощнытѣ нападенія. . . .

«Постоянно слушамъ христіянетѣ и мусулманытѣ по областитѣ да выкатъ: «Ахъ! ако надишахътъ знаяше, ако садразамътъ имаше извѣстіе. . . . . .» Всичкійтъ свѣтъ е убѣденъ чи централното правителство отъ сърдце желае благоденствието на подданицытѣ си и чи иска да му достави това благоденствіе; много обаче обезсърдчително нѣщо е да гледа человѣкъ чи заповѣдитѣ, които идатъ отъ цариградъ, ся пренебрегаватъ или ся толкуватъ на опаки отъ областнытѣ власти, и чи онова, което въ цариградъ ся счита като благодѣяніе за областитѣ, пада върху тѣхъ като надтегнуваніе на сѫществующитѣ злины.

«Колкото ся касае до Черкезытѣ, които населяватъ тази часть на имперіята, тѣ денесь сѫ по добрѣ въоржжены отъ колкото бѣха преди заповѣдьта за обезоржжаванието имъ, защото откраднаха повече оржжія, отъ колкото началствата сѫ зели отъ тѣхъ въ това разстояніе.

«Ако Император. правителство пращаше нѣкои си отъ честнытѣ и достойнытѣ си чиновницы да разгледатъ отблизу черкескійтъ въпросъ, то бы узнало тогава пространството на злото, отъ което страда тази область, и тогава, като ся научи чи нѣкои си села изгубиха по 100 волове или конье на годината отъ петь годины насамъ, чи всичката стойность на откраденитѣ отъ Черкезытѣ имущества, въ това разстояніе, ся въскачва до нѣколко стотины хиляды лиры, чи по стотины лица ся были убиты, наранены или біены, когато и днесь еще всякій пѫтникъ ся страхува да не бы да бѫде убитъ или ограбенъ преди да мрькне: тогава Портата бѣ зела безъ друго мѣрки чтото [illegible] въ областнытѣ вѣстницы, но да ся турятъ и въ дѣйствіе отъ мѣстнытѣ власти.»

На горнитѣ ный нѣма да приложимъ нищо. Надѣемъ ся само, чи Царското правителство не ще ся забави да земе необходимытѣ мѣрки за ограниченіе на това зло.

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

Россія.

Отричанието на Англія да земе участіе въ конгресътъ въ Петербургъ, който конгресъ ще е като продьлженіе на Брюселскійтъ, внушава на *Пордъ* слѣдующитѣ сѫжденія: «Англія ся тегли на сила повече и повече отъ международнытѣ работы. Това ся видѣ послѣдне по въсточныйтъ въпросъ. Нейната войска е почти ничтожна, както исповѣдватъ сами англійскитѣ вѣстницы; тази войска е едва достаточна за защита на територіята ѝ. Само флотата ѝ може да бѫде нападателна, и Англія не иска да ся отрече за морската войска отъ чрезмѣрнытѣ средства, които по преди ѝ сѫ спечелвали побѣдата. Това като е тъй, разумява ся, че тя нѣма какво да прави въ една конференція опредѣлена да направи по человѣчна войната и да тури правила на бойсветѣ по сухо. Англія става повече и повече една голѣма търговска кѫща, снабдена съ търговска флота и военна флота, послѣднята да покровителствува прьвата. Лордъ Дерби, въ своята нота до лорда Лофтуса, англійскійтъ посланникъ въ Петербургъ, по тазь работа говори, че „Конференціята улеснява нападателнытѣ войны и парализува патріотическото противленіе на народытѣ, които сѫ нападнаты.“ Нѣма по лоши глухи отъ тѣзи, които не искатъ да чуѭтъ, и лордъ Дерби ся види да е отъ тѣзи, казва *Пордъ*.

Журналъ де Санъ-Петербургъ опредѣлява ясно цѣльта на Брюселскійтъ Конгресъ. «*Да тури граници на излишествата на силата*, казва той, и да предотврати ужаснытѣ възмездія, които ѝ сѫ послѣдствіе: такава бѣше цѣльта на Брюселскійтъ конгресъ. Той имаше за цѣль да *обезпечи защитницытѣ на отечеството*, раненытѣ и плѣнытѣ, като опредѣли законытѣ и обычаитѣ на войната, *уваженіето на правдата* на секое лице, което испълнява законна и нравственна длъжность. И това е, казватъ, парализуваніе на народната защита!» Слѣдствіята на Брюселскійтъ конгресъ, притуря Петербурскійтъ вѣстникъ, сѫ съгласны най вече *съ интересытѣ на слабыйтѣ*, и въ този смысълъ той направи дѣйствително грьмадна услуга на человѣчеството и на мирното и напредователно развитіе на международнытѣ отношенія.

— Новы депеши отъ Россія до Европейскитѣ вѣстницы извѣщаватъ чи князь Горчаковъ възразилъ на депешата, която Лордъ Дерби, министръ на иностраннытѣ дѣла въ Англія, бѣше испратилъ въ Петербургъ и въ която залягаше да приведе благословны причины, поради които Англія не рачи да участвува за напредъ въ международнытѣ съборъ. Князь Горчаковъ, прилагатъ, като испратилъ до силытѣ отговорътъ си до Лорда Дерби, цѣлъ наскоро да испроводи до тѣзи силы и единъ другъ документъ, въ който ще покаже чи, при всичкото отстраненіе на Англія, реченнытѣ съборъ ще ся състави и дѣлото му не ще ся осуети.

— Споредъ една депеша отъ Берлинъ до *Дейли Телеграфъ* въ Лондонъ, испращанието, отъ берлинското правителство, на г-на Радовича въ С.-Петербургъ имало за цѣль да подобри сношеніята между Англія и Россія. Прилагаея чи Германія много ся интересува за сполката на миссіята на г-на Радовича, по причина чи настоящата студенина между двѣтѣ държавы пренятствовала много за благопріятното рѣшеніе на въсточнытѣ въпросы.

— Русското правителство рѣшило да направи два военны параплува за плаванието по рѣката Аму-Дарія. При това министрътъ на общественытѣ сграды представилъ на министерскійтъ съвѣтъ единъ каталогъ на онія желѣзны пѫтища, на които постройката ся представлява като необходима. Въ този каталогъ влизатъ и линіитѣ на Кавкасътъ.

— Рускитѣ вѣстницы говорятъ надълго за обрьщанието на 50,000 Уніяты въ православната църква послѣдствіе на нѣкои си мѣрки, които обще зелъ лани [illegible] да ся изоблѣкатъ церковнытѣ [illegible] обреди спородъ Латинскитѣ, и за [illegible] мѣрки ный еще лани приведохми въ листътъ си съотвѣтственны статіи. Ето единъ откъсъ отъ описанието на начинътъ, споредъ който ся извършило това доста важно събытіе. Нека забѣлѣжимъ чи то ся извърши въ Холмската Епархія, която ся намѣрва въ западната Россія. «Представителитѣ на 45 Епоріи, казва една дълга дописка до *Голосъ*, пріеха въ градъ Бѣла съобщеніе чи императоръ Александръ склонява, по съизволеніе и на Русскійтъ Синодъ, да влѣзатъ тія епоріи въ православната руска църква. . . . . Божественната служба ся извърши съ торжественность посредъ множество народъ. Священникътъ Ливчакъ, отъ числото на неофитытѣ, изрече едно слово, което произведе чувствително впечатлѣніе; множина ронеха слъзы. Всичкитѣ новообрьщенны быха благословены послѣ отъ архіереятъ г-на Іоаникія . . . Слѣдъ това всички ся събраха на едно мѣсто, гдѣто, при едно угощеніе, ся поднесоха здравицы за императоръть.„ Ето сега каквы размышленія прави върху това събытіе *Правителственныйтъ вѣстникъ*: «Съдбината на уніята въ Россія е напетна много странна. Дълговременны подвиги и лукавства, явны клеветы и лъжы отправяны противъ православието не можѣха да привлечатъ русскитѣ уніяты въ нѣдрата на католическата църква, и, на мѣсто да ги въведатъ въ една латинска църква, тѣ ги, напротивъ, вкараха въ единъ православенъ храмъ. . . . Отмьстителната историческа богиня не ся появи никога подъ единъ образъ по очевиденъ и съ една толкозъ страшна логика . . . . Като говоримъ за това събытіе, ный не можемъ да премълчимъ общественната му важность относително до разнытѣ народности, които населяватъ западнытѣ страны на Россія. Искамы да кажемъ чи руссы и поляцы, православны и католицы трѣба да ся радватъ чи ся тури найсетнѣ край на това печално и безнеходно положеніе, въ което ся намѣрваха не само злощастнытѣ руссы, които принадлежѣха на уніята и които бѣха обиколены отъ католицы поляцы, но еще и самитѣ поляцы, които ся подозрѣваха всякога чи подбутватъ уніятитѣ къмъ бунтовничеството и къмъ разны смущенія.»

Германія

Ето что пише извѣстныйтъ нѣмскій вѣстникъ *Алгемайне Цайтунгъ* по поводъ на отричанието на Англіія да земе участіе въ новата конференція за нареждането на законытѣ и обычаитѣ на войната:

«Изработенныйтъ проектъ въ Брюсель, казва нѣмскійтъ вѣстникъ, съдьржа, освѣнъ по точно опредѣленіе на сѫществуѭщитѣ начала, единъ редъ чисто практически правила, които разширочаватъ изявленіята на Женевската конвенція и на конвенцията за запрещеніето на въспламенителнытѣ куршумы. Англія като ся придружи на тѣзи двѣ конвенціи, можеше да ся мысли, че тя ще отблъсне неоспоримо человѣчнытѣ предложенія, които сѫ назначены да допълнятъ реченнытѣ конвенціи. Възраженіето на Англія, че брюселското постановленіе ще благопріятствува нападателнытѣ войны и ще парализира патріотическото съпротивленіе на нападнатытѣ народы: това възраженіе нѣма никакво основаніе. Чтомъ Англія отдѣля тъй категорически своитѣ интересы отъ интересытѣ на континентътъ, тя не ще да може да прави никакво възраженіе на континенталнытѣ държавы, ако тѣ уредатъ взаимнытѣ си интересы безъ Англія.

Колко сѫ голѣмы жизненитѣ силы, съ които располага многострадателната *Франція*, това показва и послѣдниійтъ парижскій заемъ. За градски нѣкои си нужды прочутыйтъ Парижъ поискалъ да направи единъ заемъ отъ 220,000,000 франка. Подписанното количество ся въскачило на *девять* милліарда *франка*

Австро-Унгарія.

Въ долнята камара въ Венгрія работытѣ вѣсха нечеканъ вьрвежъ. Колонелъ Тиша, главатаръ на лѣвыйтъ центръ заявилъ, че ся остави отъ враж-

дебностьта си къмъ договорътъ сключенъ на 1867 между Австрія и Венгрія. Това той направилъ отъ патріотическо желаніе за да ся дойде до едно съгласіе въ камарата съ цѣль да ся помогне на финанціалнытѣ мѫчнотіи на мѣстото. Много ся говори по слѣдствіе на това за съставяніето на ново министерство състоящe отъ лица земены между Деаковата партія и отъ лица принадлежащи на лѣвыйтъ центръ. Между послѣднитѣ на първо мѣсто стои Коломанъ Тиша, който ималъ честьта да ся призове, за тази цѣль, на разговоръ при Императорътъ.

Когато говорили въ едно частно събраніе предъ Франца Деака за впечатлѣніето, което направило заявленіето на Г. Коломана Тиша, и за случайностьта да ся състави министерство отъ представители на разны партіи, министерство неоднородно, устроительтъ на дуализмътъ казалъ:

«Виното изъ Ермеллекъ е превъзходно, воното изъ Бадашони е вкусно, виното изъ Токай е изрядно. Секо отъ тѣзи вина, само по себе, е отъ първо качество; но ако ги смѣшатъ, не знаіѭ что може да произлѣзе. Ако ви ся піе подобно смѣшеніе, вкусътъ на което предварително не може да ся знае — ехъ добрѣ, пійте го!»

Крейцайтунгъ ся изражава: «Види ся че въ Венгрія си въображаватъ че отъ промѣненіето на министерството и отъ едно извѣстно съгласіе между партіитѣ ще може да дойде крайтъ на мѫчнотіитѣ. Дефицитътъ не ще изчезне и когото бы стъпилъ К. Тиша въ министерството, и едно разнородно министерство не ще може, както и досегашното, да помогне на финанціалнытѣ мѫчнотіи освѣнъ чрезъ увеличеніето на финанціитѣ.»

— Германскитѣ и Австрійскитѣ вѣстници ся занимаватъ много съ една брошура обнародвана послѣдне отъ архидука Іоана Салватора, по младъ братъ на бывшійтъ великій герцогъ Тосканскій. Тази брошура носи названіе: «Разсѫжденія върху устройството на австрійската артилерія», и критикува съ най остры думы немареніето на военното управленіе за този предметъ. Но онова, което направи да ся прочуе най много тази брошура, е високого положеніе на авторътъ ѝ, както и политическитѣ разсѫжденія, които сѫ изложены въ неіѫ, и които внушаватъ голѣмо недовѣріе къмъ Германія.

»Когато ся дойде до убѣжденіето, казва ся въ брошурата, че интересытѣ на Россія и на Австрія не си противорѣчатъ, и когато пріятелското сближеніе на тія държавы расприсна старытѣ несноразумѣнія: спреха ся, на радость на австрійскитѣ патріоты, започнатытѣ работы за укрѣпленіето на Пржемишль. Дано споразумѣніето съ Россія да ся затвърди съ траенъ съѭзъ, основанъ на съзнаніето на взаимнытѣ ползы, зачто само въ това ся заключава обезпеченіето за счастливото бѫдѫщe на Австрійската монархія. Отъ военна гочка зрѣнія нашійтъ съѭзъ съ Россія уздравлява нашата безопасность на една отъ границытѣ ни. Но, при всички тѣ увѣренія въ пріятелство, распространителнытѣ стремленія на нѣмско-прусската имперія, заплашуватъ цѣлостьта на нашата земля. Народното единство и народнытѣ присъединенія сѫ приети като начала на новата политика. Предъ едно такова състояніе на работытѣ възможно ли е да ся не зародатъ голѣмы страхове за нашето несчастно отечество? Войната неминуемо, фатално ще избухне, зачто нашитѣ съсѣди явно желаятъ хубавытѣ мѣста около Дунавъ и границытѣ на Германія до насъ ся теглятъ по плоска къмъ Истокъ. Австрія ще има да издържи война решителна за своето сѫществуваніе; дано да ся въспользуваме отъ врѣмето, което ни остава, за да ся създадѫтъ колкото предуготовителнытѣ условія за сигурна защита!»

Идеитѣ на младыйтъ герцогъ (той е на 22 годинъ) ся отхвърлиха отъ Австрійското правителство, когато по-премѣсти отъ службата му въ артиллерійта на служба въ пѣхотата. Но при всичко това този случай свидѣтелствува за бързината, съ която ся е развила въ Австрія идеята за пріятелско споразумѣніе съ Россія.

Брошурата на герцога Іоана Салватора была съобщена най напредъ на высшитѣ оффицери въ австрійската войска; нѣкои искатъ да кажіѫтъ, чи по особено желаніе на императорътъ, тя е была извадена за публиката.

Сърбія.

Въ послѣднитѣ европейски вѣстницы срѣщамы нѣкои си статіи по работытѣ на Сърбското княжество. Излишне е да прибавимъ чи тѣзи работы ся сѫдятъ разнообразно отъ западнытѣ публицисты, както обыкновенно ся забѣлѣжва това колчимъ въстокъ и въсточнытѣ народы въобще ставатъ предметъ на разнеканіе въ органытѣ на западна Европа. Работытѣ ся представляватъ често не както си сѫ сами по себе, но както новече нѫжда на чуждытѣ народы даватъ по нѣкогаждь и самитѣ въсточны народы.

Разумѣвася чи и най благонамѣренытъ органъ въ Европа не ще може да ся отзове благопріятно за постояннытѣ вълненія и за честытѣ министерски промѣненія, които ся забѣлѣжватъ въ политическійтъ животъ на Гърція, колкото и да е младо това царство. Сѫщото, мислимъ, може да ся каже и за сърбското княжество, на което жителитѣ не рѣдко ся похваляватъ като людіе положителны и здравомислящи. При венчката си мѫдрость обаче Сърбія не представи послѣдне нѣкое отъ онія зрѣлища, които привличатъ симпатическото вниманіе на просвѣщенныйтъ политическій свѣтъ. Честытѣ министерски промѣненія и постояннытѣ политически вълненія не сѫ, мислимъ, най добрата препоржка на младытѣ народы предъ свѣтътъ, нито сѫ пакъ, отъ друга страна, емество за вѫтреннійтъ напредъкъ и за вѫтрешното развитіе на малкитѣ княжества каквото е Сърбія. Реклъ бы человѣкъ чи нѣкои си отъ политическитѣ и държавны мѫже на това княжество сѫ си съставили мнѣніе чи едно отъ първытѣ условія за възвышеніе на отечеството имъ посредъ европейското общество е неизвѣстностьта въ главното управленіе. Това бы поне заключилъ всякой безпристрастенъ зритель отъ послѣднитѣ приключенія въ Бѣлградъ послѣдствіе на поведеніето на нѣкои си народны представители въ Скупщината. Разумѣвася чи Сърбитѣ сѫ най добрытѣ сѫдіи за сѫдбината и за бѫдѫщето на своето отечество и смѣло бы было, наистина, да ся произнесе нѣкой отъ далечь върху мнѣніята, които раздѣлятъ държавнытѣ имъ мѫже. Въ всякій случай обаче такова едно направленіе на работытѣ, каквото никога не може да послужи да утвърди едно извѣстно положеніе въ която и да е държава, не мислимъ да отговаря на онія стремленія, отъ които ся показватъ въодушевлены Сърбитѣ както за настоящето така и за бѫдѫщето на отечеството си. Ный мислимъ чи намѣсто политически движенія и чести министерски промѣненія, Сърбитѣ можѣха и иматъ длъжность да ся занимаятъ съ други нѣща по необходимы за подобряваніе на сѫдбината на княжеството си. Здравото благовъспитаніе, основната наука въ всичкитѣ ѝ клонове, развитіето на търговията, на земледѣліето, на промышленостьта, доброто управленіе, добрытѣ законы, улесненія на съобщенія: всичко това е едно доста пространно поле на дѣятелность за сърбскитѣ държавны мѫже и всичко това отговаря повече, ако не ся лъжемъ, на сърбскитѣ стремленія отъ колкото постоянны вълненія и постоянны промѣненія, които нѣматъ други послѣдствія освѣнъ да даватъ поводъ на разны неблагопріятны сѫжденія върху княжеството. Ный не мислимъ чи единъ младъ народъ, какъвто е сърбскійтъ, пъленъ съ жизненни силы, си е поставилъ за образецъ нѣкои си отъ онія европейски общества, въ които вълненіята и неизвѣстностьта сѫ станѫли отъ нѣколко врѣмя насамъ постоянно правило на политическійтъ имъ животъ. Освѣнъ гдѣто всяко общество трѣба да съображава поведеніето си съгласно съ характерътъ, съ преданията и съ стремленіята на народътъ, който съставлява това общество, сърбскитѣ политицы не сѫ безъ да знаятъ, разумѣва ся, чи легкитѣ подражанія сѫ не само мимоходны, но често и опасны за младытѣ общества.

Черна Гора.

Една дописка отъ Цетиня до *Алгемайне Цайтунгъ* извѣстява чи на 18-ый прошлаго Януарія ся отворила въ този градъ великата народна скупщина, която състояла отъ 159 лица, представители на разнытѣ чърногорски родове. Князь Николай желалъ всякога да слуша отъ устата на народътъ сѫжденія за дѣлата му и за бѫдѫщитѣ му намѣренія, та споредъ желаніята имъ да съображава и постѫпкитѣ си. Князьтъ отворилъ самъ скупщината, като былъ придруженъ отъ митрополитътъ и отъ старѣйшинытѣ. Той изложилъ положеніето на мѣстото отъ 1868 до днесь, и показалъ каквы преобразованія въвелъ за улесненіе на мѣстныйтъ напредъкъ. На 1868 имало само 6 основны училища, когато днесь тѣ надминуватъ числото на 50, управляемы отъ млады учители, които сѫ ся образовали въ тѣхъ. Въ сѫщото врѣмя ся основалъ въ *Цетинѣ* единъ дѣвическій Пансіонъ, правосѫдіе-то ся отдѣлило отъ правителственната власть и ся възложило на сенатътъ. Найпослѣ той споменалъ раздѣленіето на мѣстото на области и окрѫжія, съставленіе-то на областны сѫдилища, постройката на единъ нѫть между Каттаро и Рѣка, свързването съ Австрія на единъ телеграфическій и поценателенъ договоръ. Слѣдъ това Князьтъ говорилъ за сношенія на чърна гора съ европейскитѣ силы. Наймного той ся похвалилъ за добрытѣ сношенія на чърна гора съ Россія, и ся ползувалъ отъ този случай да изрази своята и народната признателность за добрытѣ му сношенія съ Австрія «Така, казалъ князьтъ, азъ мога да вы увѣря чи по настоящему ный ся намѣрвамы въ най добры сношенія съ всичкитѣ европейски държавы, съ исключеніе само на една.»

Колкото за сношеніята съ Румѫнія и съ Сърбія князь Николай казалъ много пріятны нѣща. Той споменалъ мисіята на Стурза, испратенъ отъ князъ Карла въ Чърна Гора, и говорилъ за покойныйтъ сърбскій князь, къмъ когото питалъ гльбоко уваженіе. «Чухъ, приложилъ той, чи азъ мога да считамъ и сегашныйтъ сърбскій князь за най добрыйтъ ми пріятель. Желая чтото пріятелството между Чърна гора и Сърбія да ся продължи и надѣя ся, братія, чи като ся върнете у дома, вый ще ся погрижите чтото чувствата за сестрата Сърбія да не ся нестудятъ никога по между народътъ ми.»

Като споменалъ послѣ нѣщо и за рожденіето на сынътъ му и изложилъ днешното положеніе, той казалъ нѣщо и за турско-чърногорската распря, и свършилъ съ желаніето си чтото скупщината да изучи добрѣ днешното положеніе и да му предложи потребнытѣ мѣрки, които ще земне изведнаждъ въ вниманіе.

Животны ржкоплесканія посрѣщнали словото на князьтъ. Слѣдъ това съставило ся тайно събраніе, въ което ся разискалъ въпросътъ на Подгорица.»

— Непразнуваніето на островътъ Формоза отъ Японцытѣ ся свършило на 20 минѫлаго декемврія. Китайцытѣ платили и послѣднята лента отъ обезщетеніето, за което ся бѣха задължили. Японскійтъ извънреденъ посланникъ ся върналъ въ японската столица, гдѣто народътъ го пріелъ съ голѣмъ ентусіазмъ. Градътъ былъ освѣтленъ; тържества, празднициы, угощенія и други веселія развеселили преди мѣсяцъ и половина японската столица. Царьтъ — *Микадо* далъ особно угощеніе за честь на превъсходныйтъ дипломатъ. Правителството обнародвало и на англійскій языкъ договорътъ съ Китайцытѣ. Послѣднитѣ не благоразсѫдили да обнародватъ този договоръ и нѣмали никаквы общественны веселбы по този случай.

Бывшійтъ англійскій министръ г-нъ Гладстонъ испратилъ до грьцкійтъ митрополитъ на Сиросъ и *Типосъ* г-на Ликурга едно писмо което привождамы тука споредъ преводътъ който обнародваха грьцкитѣ вѣстницы.

ЛОНДОНЪ, 14 ян. 1875.

Уважаемый и любезный ми Архіепископе!

Едвамъ днесь пріехъ писмото ви пълно съ интересъ и съ добрина. Колкото за мене, азъ сьмь много изпуренъ по причина на работата по подвигътъ, който бы предизвыканъ отъ издаваніето на книжката ми «за рѣшеніята на Синодътъ и на Ватиканътъ относително до политическитѣ длъжности.» При всичко това подвигътъ е такъвъ чтото азъ не го отхвърлямъ. . . . *Ултрамонтизмътъ* — едно нѣщо съвсѣмъ различно отъ трезвенныйтъ католицизмъ, който ся основава на исторіята, е, споредъ мене, врагъ както на человѣческата така и на божественната истина.

Французскійтъ преводъ на книжката ми не ся е обнародвалъ еще, но германскійтъ ся яви преди нѣколко седмицы, и азъ ще заповѣдамъ да ся прати къмъ Ваше Преосвященство единъ екземпляръ отъ градъ Нордлингенъ. Надѣяся и вѣрвамъ чи въ нея вый не ще намѣрите нѣщо, което да е противно на истината и на христіанската любовь.

Вѣрвамъ чи Ваше Преосвященство сте прочели вече изложеніето на съборътъ въ Бона. Този съборъ, споредъ мене, е много интересенъ, и той съ трудътъ си произведе нѣщо, което не е безъ тяжесть и безъ стойность за бѫдѫщото на христіанството. Онова, което мя наскърбява е, чи въ този случай въсточната църква не бы представена както трѣбаше. За това азъ имахъ разговоръ и съ почитаемыйтъ и любезныйтъ ми пріятель докторъ Деллингера, и азъ ще му испроводя съ пощата писмото на Ваше Преосвященство. Отъ всичко, что видѣхъ и разбрахъ, духътъ на русската църква е по тѣсенъ отъ духътъ на грьцката, която е и по стара и по знаменита. Такива дѣла напредноватъ само чрезъ единъ духъ по малко тѣсенъ, а новече просвѣщенъ

Извѣстіята, които ми съобщавате за обстоятелствата, въ които ся намѣрватъ днесь въсточнытѣ църкви, мя наскърбиха премного, и моляся Богу отъ сърце за мирътъ и за благоденствіето имъ . . . . . .

Моляся Богу да испрати духътъ на мѫдростьта си на патріарсытѣ, на епископытѣ, на духовенството, на народътъ. Защото имамъ непоколебимо убѣжденіе чи въсточната църква има да испълни много и добры нѣща въ този свѣтъ, и чи може бы тя ще бѫде подпорката на онія храбры войници на крестътъ, които войствуватъ въ Германія и въ друг против Ватикака, който е

Съ гльбочайша смиренность и съ най искренно уваженіе оставамъ

на Ваше Преосвященство

В. Гладстонъ

РАЗНЫ

Киченіето и лусата. — Единъ атинскій вѣстникъ пише слѣдующето по този въпросъ: «. . . . Французытѣ, като видѣха чи народнытѣ имъ кассы ся непразниха послѣдствіе на огромны количества пары платены на Германцытѣ, изнамѣриха едно твърдѣ сгодно средство за поправленіе на злото. Тѣ уловиха женскійтъ полъ. Отъ Парижъ тѣ почнаха да распространяватъ женски моды твърдѣ скѫпы и честопроменяемы, но направены съ онази привлекателна прелесть, която притежава до найвысоката степень само французскійтъ народъ. Така този народъ, като износя такива стоки общеупотрѣбителны, за които ся изискуватъ сукна съ французско благовкусіе и украшенія съ французска тънкость, ще може въ разстояніе на нѣколко годины да сбере и да намѣсти голѣмото онова количество пары, което ся плати на побѣдителитѣ Нѣмцы. Щомъ той почна плащаніето на тія пары, сто чи парижската мода на женскитѣ облѣкла ся представя толкозъ промѣняема отъ мѣсяцъ на мѣсяцъ, толкозъ скѫпоцѣнна, колкото никой отъ съвременнытѣ не помни чи тя е была въ такива условія. Французытѣ умножиха украсенытѣ вѣстницы за моды и намалиха годишната имъ цѣна, та ги направиха достѫпны на всички почти. Така парижската мода ся распространи до най отдалеченнытѣ страны дори и въ Азія, гдѣто обществата сѫ почнѫли да подражаватъ европеизмътъ. Толкозъ привлекателно е парижското благовкусіе чтото и самытѣ побѣдители Германцы, еще и злорадующитѣ Англичане ся принуждаватъ да си доставятъ женскитѣ моды отъ Парижъ, като плащатъ за това огромны количества пары на французскійтъ народъ.

Голѣмъ е наистина и чуденъ французскійтъ народъ за провицателностьта и за остроумието си. Той сполучи между другото да наложи, чрезъ парижскитѣ моды, даждіе и на бѣдната Еллада. Въ Еллада всяка госпожа ся обладава отъ съревнованіе да ся кичи по добрѣ отъ другитѣ все споредъ послѣднитѣ парижски моды. Никой обаче въ Еллада не мысли чи това е народно раскошество, чи това изпося безъ никаква полза едно голѣмо количество пары отъ царството, чи то съкрушава неусѣтно и самата търговія, защото честопромѣняемата мода прави излишни стокитѣ отъ минѫлата мода. Споредъ една смѣтка отъ Атины излизатъ всяка година за по вънъ, а най паче за въ Франція до 16 милліона франка, когато този градъ не произвожда нищо за да внесе отъ вънъ пары. Колко, прочее, велико и народополезно дѣло щѣше да е, ако ся рѣшаваха благодѣтелнытѣ госпожи отъ Атины да съставятъ едно *дружество за скромность*, което всички желаятъ. Така тѣ не само народътъ бы ползували, но и на себе си голѣма честь бы направили както и на отечеството, защото тѣхнійтъ примѣръ ще може да ся послѣдова и другадѣ.

Съ жалость забѣлѣжвамы, както и съ страхъ въ сѫщото время, чи отъ нѣколко врѣмя насамъ въ нашето общество су показватъ явленія на нравственно испадваніе, което е достатъчно да стане причина на по голѣмы злины. Наклонность къмъ съпружески раздѣленія, отбѣгнуванія отъ бракосъчетаніето, самоубійства, двуборства и непростителна раскошность показватъ съвършенно лишеніе отъ всяко нравственно образованіе, и, най паче, лишеніе отъ всякаква набожность, а вѣрлуваніе на съсипителното безбожіе. Другій пъть образованныйтъ свѣтъ ся съкрушаваше отъ нашествія на варварски полчища, днесь самытѣ образованны народы работятъ за свосто собственно съсипваніе. Длъжность, прочее, на църквата е щото, както въ други епохи тя спаси человѣчеството, тъй и сега да ся наеме съ нравственното поученіе и образованіе на младежьта, като ѝ посочи по добръ пѫть въ цивилизаціята и едно по добро бѫдѫще.»

Лобутътъ въ Англія. — Дървото е, казватъ, благословено, и по насъ не малцина ся наематъ често да докажатъ това и дѣломъ като наказватъ непослушнытѣ было съ тояга или съ жилава пръчка было съ друго нѣкое орѫдіе съотвѣтственно на обстоятелствата. Видися обаче чи и въ Англія не е никакъ ослабнѫла вѣрата въ дѣйствителната полза отъ дървото и отъ камшикътъ. Англичанетѣ, които обычатъ да четатъ Священното Писаніе, сѫ забѣлѣжили безъ друго чи дървото происхожда отъ райтъ. Ето защо, споредъ послѣдни нѣкои си новины отъ Лондонъ, тѣ имали сега намѣреніе да внесатъ въ парламентътъ единъ законопроектъ да ся наказватъ съ лобутъ — съ една пръчка наричана *девятоопашата котка*, нелѣпытѣ и грозны попржжни, на които сѫ привикнѫли особенно работническитѣ класове. Общото мнѣніе отъ много время

здрави този законопроектъ. Пр... и грубыйтъ англичанинъ Р... то пише отъ Лондонъ ... *Келнишъ Цейтунгъ*, не зима от... во друго наказаніе. Плодътъ и дѣтелнытѣ послѣдствія на ... *тата котка* ся показаха и ... въ Лондонъ, когато това ... наложи на онія человѣкоубійци ... съ едно бързо маханіе свърш... вършваха жертвата си.

Единъ отъ мѣстнытѣ вѣстн... съобщава и той новыйтъ зак... конопроектъ прилага слѣдующ... никътъ за нашитѣ мѣста бы... го наздателенъ, ако ся ... грабътъ на онія мѫже, на ... бовнытѣ милванія върхъ съ... състоятъ въ дървото.»

Употребленіето на чайта ... кіята въ русската войска.

— Вѫждѣ ся стараіѫтъ да ... сѫществуваніето на войскар... замѣстатъ съ друго питіе ра... то, освѣнъ піянството, докара... здравето на войскарытѣ.

Въ една мѣстность на Кав... отдѣленіе русска войска ся р... ло въ онова врѣме на годиш... измѣненіята на врѣмето сѫ п... сты. Денямъ войскарытѣ изп... жажда, и піяли много вода, к... спомогнато отъ студенината и... причинявало трески и попо...

Началството рѣшило тогава ... на войскарытѣ чай намѣсто ... то ся опредѣлява отъ воинск... Това помогнало много. Войс... усѣщали вече толкозъ жажда... тѣ болѣсти изчезнали, и само... лѣжили случаи на холерина ... сентерія у тѣзи войскари, ... піяли чайтъ.

Това слѣдствіе показало н... ко е износенъ чайтъ въ піен... ношеніе, но още и въ економ... чтото ракіята причинява ра... нѫжти новече отъ колкото ч... економія може да послужи ... ніето на животътъ на войска... други отношенія. Казватъ, ... щѣлъ по това да ся приеме... скійтъ русскій уставъ на м... та. Но тѣзи, които казватъ ... вятъ, че въ много случаи ... мѣрено употребена, има го... върху юначеството на войс... с. върху едно отъ първытѣ к... войникътъ. Чайтъ, разумѣва ... вліяніе не може да има.

Въ нѣкои си отъ свѣтски... ницы прочитамы подробны о... ху единъ праздникъ — пра... ственыйтъ напредъкъ въ ... Този праздникъ е тристагод... старыйтъ университетъ въ ... градъ Лайденъ, университет... разстояніе на три вѣкове ... храненъ е държелъ огнен... противъ всичкитѣ послѣдова... нината. Царьтъ и царицата ... дія, всичкитѣ высши чиновн... ството участвували въ този ... Депутаціи отъ германскитѣ ... скитѣ университеты ходили ... гореказаныйтъ градъ за да ... отблизу празднествующитѣ. ... тъ университетъ ся почита ... въ Европа, и въ него ходѣ... стоящему 800 студенты, а ... отличны профессоры по ... нове на науката. Исторіята ... скійтъ университетъ свиде... свободата на разумътъ, ... то на всякадѣ вѣрва... твото, то служеше като ... ято закрыляше всичкитѣ ... тази крѣпость ся работѣ... то Декартъ, Спиноза (и ... вны философы), Волтеръ, ...

ВѪТРЕШНИ НОВ...

Увеличеніето на ...

Въ всяка държава ... редъ расходы, посрѣщани... неможе да бѫде другояче ... вземаніето на една часть ... на подданнытѣ. Държавы... естественно не могатъ да ... мѣнимы; споредъ нуждыт... стоятелствата тѣ могатъ ... чаватъ, могатъ и да са ... увеличаваніето имъ и см... вънъ отъ извѣстна мѣрка ... бы были полезны; тѣ сѫ ... белны за напрѣдъкътъ и ... ніето на държавата. Непо... ляваніе на държавнитѣ р... ляваніе на благодѣтелната ... на държавата, дѣятелност... обходимо условіе на всяко ... госъстояніе, дѣятелность ... воръ на благата, които ч... жда въ държавата. Но ... увеличаваніе на дръж... не по малко е гибелно за ... ніето на държавата; ... държавнытѣ расходы, ... ченіе на онази часть от ... подданникътъ, която ся ... въ видъ на разнообразн... зумявася, чи колкото по... отъ доходытѣ на подда...

себѣ и своитѣ, за да посрѣща съ една рѣчь частнытѣ си нужды. По видимому благосъстояніето на дьржавата отъ това ся представлява да расте, да цьвти, но то е, по видимому, зачтото намаленіето на благосъстояніето на подданника неможе да бѫде увеличеніе на благосъстояніето на дьржавата въобще; средствата й ся заключаватъ въ кесіята на подданникътъ; ако тъзи кесія постепенно празднѣе, не е ли това смаляваніе на дьржавнытѣ средства?

Но отъ друга страна правомѣрного взиманіе на една часть отъ доходытѣ на подданникътъ за въ полза на дьржавата, макаръ и да намалява до извѣстна степень средствата на подданникътъ, не може обаче да ся каже, че намалява неговото благосъстояніе, зачтото е слѣдствіе на покровителството и защитата, конто той нахожда въ дьржавата, защото дьржавнытѣ расходы имѫтъ за цѣль обезпеченіето на неговитѣ личны права, блага неоцѣнимы, предъ конто е ничто лишеніето отъ онази малка часть, която ся зима отъ доходытѣ на подданникътъ въ видъ на данъкъ.

Казахмы, че непомѣрното увеличеніе на дьржавнытѣ расходы е гибелно за благосъстояніето на дьржавата въобще. Но количеството на тѣзи расходы може да бѫде твьрдѣ голѣмо безъ да има такова лошо слѣдствіе; тѣхното увеличеніе ще бѫде непомѣрно, а слѣдователно и гибелно, когато частнытѣ доходы на подданникътъ нѣматъ тази сила, чтото да могатъ да ги посрѣщатъ. Въ такьвъ случай подданникътъ дава или всичко что му артисува или даже и повече отъ онова что му артисува; едното пресича всякоя възможность за образованіето на капиталы, другото поядка малко по малко и сѫществующитѣ капиталы; отъ това настава всеобщо засиромашаваніе; земледѣліето, индустріята и търговията чемрѣйтъ и не сѫ въ състояніе да ся развиватъ; тежка тѫга лега на сърдце на всички; замысленность и кахѫрность сѫ изображены на лицата на всички. Най първото слѣдствіе на това е спираніето на размножаваніето на населеніето; намѣсто размноженіе въ него ся являва намаленіе.... Другитѣ слѣдствія ся разбиратъ.

Едно время дьржавнытѣ расходы въ Отоманската имперія сѫ были твьрдѣ ограничены, зачтото и нуждытѣ, конто е имала да посрѣща дьржавата, сѫ были ограничены. Почти преди двадесеть годинъ Отоманската дьржава не е имала никакъвъ дългъ; до онова время думытѣ *дьржавенъ заемъ* сѫ были чужды за хазната. Отъ тогава нуждытѣ за дьржавата ся увеличиха постепенно, увеличиха ся тъй постепенно и дьржавнытѣ расходы, а слѣдоватилно и даноцытѣ увеличиха ся двойно и повече. Но това не може пакъ да покрые дьржавнытѣ расходы; економическата сила на мѣстото не бѣше равна съ расходытѣ. Много предпріяти преобразованія имаха за цѣль да увеличатъ тази економическа сила на дьржавата, за да ся избѣгне въ бѫдѫще нуждата отъ заемытѣ, лихвытѣ на конто имаше да легнѫтъ тъй тежко на дьржавнытѣ бюджетъ, и да поглъщатъ тъй една грамадна часть отъ дьржавнытѣ доходы. Но въ нашето время годинытѣ правятъ това, что по преди не сѫ могли да извьршатъ вѣкове; бьрзината на събытіята внасяше увеличеніе въ дьржавнытѣ расходы въ такава степень, въ каквато предпріятытѣ преобразованія неможеха да увеличатъ производителната способность на мѣстото.

Слѣдствието на това бѣше постоянното увеличеніе на даноцытѣ и почти ежегодното сключваніе на новы заемы. Но періодътъ на заемытѣ ся мина; патріотически дьржавны мѫже съгледаха пропастьта, която увеличеніето на лихвытѣ отъ новы заемы отваря предъ економическитѣ интересы на империята. Но нуждытѣ на хазната искатъ удовлетвореніе, което неможе да ся трьси въ увеличеніето на даноцытѣ. Такова увеличеніе не може освѣнь да спре еще повече развитіето на економическата сила на дьржавата; като ся земе предъ видъ земледѣлческото, премышлено и търговско състояніе на мѣстото, очевидно е чи увеличеніето на даноцытѣ е една невъзможность. Ако казвамы невъзможность, казвамы го, зачтото увеличеніето на даноцытѣ не може да е лѣкъ на економическата ни болѣсть; напротивъ, то може да направи още по люта тази болѣсть. Както и да разсѫждаватъ нѣкои мѣстны вѣстницы, ный не виждамы този лѣкъ освѣнь въ възможното намаленіе на дьржавнытѣ расходы.

Ный бронхмы за длъжность да кажемъ горното, когато днесь при наближаваніето на Марта дьржавнытѣ ни мѫжіе мыслятъ и неуморно ся трудатъ за съставленіето на дьржавнытѣ бюджетъ, за желаемото изразеніе на дьржавнытѣ расходы съ доходытѣ.

ЗАКОНЪТЪ ЗА ЩЕМПЕЛЪТЪ

Този законъ, който ный обнародвахмы латы въ първытѣ еще броеве на листътъ си, ще ся тури въ дѣйствіе отъ първый мартъ 1875. Споредъ този закон белы носятъ на чело императорската тура, както и два печата, отъ конто единътъ показва стойностьта на щемпелътъ, а другійтъ носи думытѣ: «*Отоманска дьржава*. Вѣстницытѣ, конто ся обнародватъ въ столицата и въ епархіитѣ ще бѫдѫтъ задлъжены да плащатъ, споредъ този законъ, по двѣ пары за всякій листъ. Тембрытѣ ще ся залѣпяватъ на първата страница на всякій листъ, преди листътъ да ся тури подъ печатъ. Всякъ вѣстникъ, който не ся съобрази съ законътъ, ще тегли всичкитѣ послѣдствія на това пренебреженіе.

— Отъ нѣколко время насамъ между Царското правителство и чуждытѣ посолства въ Цариградъ ся разискува единъ въпросъ доста важенъ. Предлежи за участието на драгуманытѣ въ размышленіята на гражданскитѣ сѫдилища по разнытѣ сѫдебны расправы. Царското правителство имъ отказва правото да участвуватъ въ тія размышленія, при всичко чи признава, отъ друга страна, правото, което иматъ да ся намѣрватъ въ публичнытѣ разисканія на тія расправы. Тъй не разумяватъ, видиси, работата посланицытѣ, и съ тази цѣль тѣ рѣшили минѫлата сѫббота въ едно общо събраніе да отблъснатъ приятзаніето на министерството на правосѫдіето. Генералъ Игнатьевъ забѣлѣжилъ особенно чи «представителитѣ на чуждытѣ силы не треба да поискатъ като отстѫпка отъ Правителството чтото драгуманытѣ имъ да ся намѣрватъ въ всичкитѣ сѫдебны расправы, конто интересуватъ сънародницытѣ имъ, но чи тѣ притежаватъ тази правдина като происходяща отъ договорытѣ.» Нека прибавимъ чи въпросътъ ся относя само до гражданскитѣ сѫдилища, но не и до търговскитѣ, въ конто правото на драгуманытѣ не ся оспорва отъ никого.

— Споредъ *Левантъ Хералдъ*, европейскитѣ силы извѣстиха на Высоката Порта чи срокътъ на сключенныйтъ преди три години между нея и тѣхъ договоръ за надзирателството на публичното здравіе ся свърши. Този договоръ, чрезъ който ся налягаше на търговскитѣ корабли едно опредѣленно даждіе, бѣшеся сключилъ съ условіе чи Императорското правителство ще може да съгради потребнытѣ заведенія за карантина въ разнытѣ пристанища на империята. Но понеже този договоръ не ся тури въ дѣйствіе споредъ надѣждытѣ на чуждытѣ силы, тѣ рѣшили единогласно да извѣстятъ на правителството свьршваніето му и да поискатъ идущійтъ мѣсяцъ да ся прегледа даждіето, което плащатъ търговскитѣ корабли.

— Министерството на просвѣщеніето издаде званично извѣстіе, съ което призовава младытѣ, конто желаятъ да влѣзатъ въ специалното политическо училище за допълненіе на изпедшитѣ, да ся представятъ предъ съвѣтътъ на реченното министерство и да положатъ потребното испытаніе за пріеманіето имъ. Тѣзи испытанія ще ся предължатъ до крайтъ на турскійтъ мѣсяцъ Мухаррем. Желающитѣ да влѣзатъ въ казанното училище трѣба да иматъ изискуемытѣ отъ программата познанія. Въ това училище, както е извѣстно, ся приготовлязатъ правителственны чиновници, конто сѫ предопредѣлены да занематъ единъ день нѣкое положеніе въ администраціята на империята, было въ Цариградъ было вънъ въ областитѣ.

— Споредъ както пишатъ на *Фаръ дю Босфоръ* отъ Пловдивъ, роднинытѣ и пріятелитѣ на злодѣйцытѣ, конто ся намѣрватъ въ тьмницытѣ на този градъ, като немогли да ги освободятъ другояче, намыслили да турятъ огнь въ по първата градска махала та така да могатъ да ги освободятъ. И дѣйствително, когато вардачитѣ ся мѫчили да изгасятъ пожарътъ, казанныйтѣ роднины и пріятели на затворенныйтѣ ся ползували отъ отсѫтствіето имъ за да натиснатъ вратата на затворытѣ. Пловдивскійтъ обаче управитель Хасанъ бей пристигналъ съ время, чтото всичкитѣ планове на зломысленицытѣ сѫ осуетили. Така пожарътъ не направилъ никаква вреда, а Пловдивъ ся спаснлъ отъ голѣма опасность.

— Мюстешаринътъ на министерството на иностраннытѣ дѣла Костаки паша Адосиди посѣти минѫлыйтъ вторникъ вселенскійтъ патріархъ. Споредъ мѣстнытѣ вѣстницы той ся разговорилъ съ него около единъ часъ.

— Ексархията призова съ телеграфъ ГГ. ПП. свято-Търновскаго г-на Илавіона и свято-Доростоло-Червенскаго г. Григорія да побьрзатъ да додатъ часъ по скоро въ Орта-кьой.

— Пишѫтъ на *Левантъ Хералдъ* изъ Дамаскъ:

Чакаме съ голѣмо нетьрпѣніе слѣдствието на представленіето на депутаціята отъ евангелското общество въ Цариградъ. Догдѣто да видимъ това, твьрдѣ е жалостно, че сѫ ся вмъкнали въ нѣкои англійски вѣстницы съобщенія малко достойны за вѣра относително до новобранцытѣ изъ Нусаиріе. Тѣзи съобщенія казватъ, че само протестантытѣ иматъ причина да ся оплакуватъ за тѣхнытѣ новобращены, но има днесь въ Дамаскъ около петдесеть домочадія, домакинетѣ на които сѫ изгонены въ Марзукъ, въ Варварія, зачтото ся были кръстены и пріели священны образы отъ иноцы изъ Божій Гробъ. Домочадията, конто тѣзи лица прехранвахѫ, сѫ днесь въ най голѣма спромашія. Халетъ паша поиска минѫлата година отъ Высоката Порта да ся върнѫтъ тія человѣцы при домочадията си, но добри отговоръ чи освобожденіето имъ е съвьршенно невъзможно.

— Пишѫтъ на сѫщійтъ вѣстникъ отъ Ерзерумъ:

Когато министрътъ на иностраннытѣ работы изявляла на евангелската депутація, че въ Турція вѣроисповѣдната свобода е на най высока точка, че властитѣ не правятъ ни най малко докаченіе на богослуженіето и че тѣ ся вмѣнуватъ въ вѣроисповѣднытѣ распри на своитѣ подданны, азъ не могѫ да ся удържа да помыслiѫ, като глѣдамъ това, что става тука ота нѣколко врѣме касателно до арменокатолицытѣ, да помыслiѫ, че дѣлата не потвьрдяватъ думытѣ на Негово Превъсходителство. Да кажемъ на кратко:

1-о Едно духовно лице быде наложено на римската арменокатолическа община въ този градъ като нейнъ началникъ, а пакъ казватъ ми, че общината има право да избира началникътъ си; освѣнь това наложеното духовно лице ся брои отъ общината като иновѣрно.

2-о Управительтъ завладѣ съ сила черквата на тази община, неговытѣ войны нападнаха на черквата, и той iѫ предаде на противницытѣ на общината. Забѣлѣжете, че този храмъ е построенъ исключително съ разноскитѣ на единъ първенецъ отъ общината, която предварително бѣше направила на Высоката Порта своитѣ представленія, че бы было важно докаченіе нанесено на нейната съвѣсть, ако предаде черквата си на едно духовно лице, което католическата църква отхвьрля.

3-о Управительтъ завладѣ сѫщо съ сила една частна кѫща писана на име на единъ частенъ человѣкъ, и която служеше за дѣвическо училище на общината.

4-о Муктаръ Паша тури въ затворъ единъ членъ на общината, зачто не искаше да предаде на духовното наложено лице като миллетъ башія, една малка каса за бѣднытѣ съдьржаща 70 л. т.

5-о Съобразно съ императорското и раде, римско арменокатолическата община бѣше опредѣлила своитѣ *векилъ;* той бѣше представилъ на управительтъ и печатътъ си, който имаше надписъ: *Ерзерумъ Католикъ векили.* Властьта счупи печатътъ, като каза на *векилятъ*, че той не е католикъ и не може да употреблява това наименованіе.

6-о Назвасмыйтъ Ѣедросъ ефенди Кондакчіанъ-Оглу, членъ на общината, быде тегленъ на сѫдъ подъ предлогъ, че кѫщата на която той ся казваше собственникъ была завѣщана за богоугодны дѣла, и следоватално трѣба да бѫде предадена на духовното лице дошло изъ Цариградъ, при всичко че оффиціалны документы свидѣтелствуватъ, че кѫщата е собственность на казанното лице. Главныйтъ управитель най сетнѣ завладѣ ключеветѣ на казанята кѫща, и не иска да iѫ повьрне на собственникътъ й.

7-о Презъ нощьта на 10 Януарія нѣколцината приверженцы на духовното лице дошло изъ Цариградъ врьзаха на вратата на владыката и на нѣкои първенцы умрели кучета и залѣпиха докачителны писма. Жалба за това ся подаде на властьта, но тя не направи нищо за да запре виновнытѣ и остави тъй ненаказано едно грубо и публично оскърбленіе направено на една почтенна община. Такива сѫ дѣлата. Ные ги съобщавамы въ интересътъ на истината. Тѣ причиняватъ тука жалостно впечатлѣніе върху всякой безпристрастенъ оцѣнитель. Колкото ся касае до мусулманскійтъ селянинъ, той не види въ римско-армено-католикътъ освѣнь христіянинъ преслѣдуемъ: отъ това до вѣроисповѣдното гоненіе разстояніето не е голѣмо. *Да* ся надѣемъ, че ще оставатъ да спи този фантомъ.

— Съобщеното горѣ ся касае до работы, конто не могѫтъ да не обьрнѫтъ вьрху си вниманіето на нашата публика. Онова, което ся случава въ много мѣста на Европейска Турція между Грьцы и Българе, е дало много нѫти поводъ на разны оцѣненія отъ стърна на нѣкои мѣстни вѣстницы, оцѣненія колкото крывы, толкозъ и несъобразны съ *усулытѣ* на Императорското Правителство. Оцѣненія правены, когато не ся зиматъ предъ видъ сѫществуіѫщитѣ закоды въ държавата, не могѫтъ да бѫдѫтъ освѣнь произволны. При това, ако тѣзи оцѣненія станѫтъ и подъ вліяніето на нѣкои страсти, то ся разумява, какво ще бѫде качеството имъ. (Р.)

— Грьцкитѣ вѣстницы съ скърбь съобщаватъ извѣстіето за изгарянето на мънастырътъ святаго Наума въ Охридската епархія. Излишно е да прибавимъ чи грьцкитѣ свѣдѣнія отдаватъ това злощастіе на схизматицытѣ (!) Българе. Но защо ли послѣднитѣ да го не отдадатъ на противницытѣ? Не е, мыслимъ, крыво да ся предположи това, до като ся произнесе поне сѫдилището.

— Послѣднійтъ понедѣлникъ Великійтъ Везиръ, министрътъ на финанцитѣ Юссуфъ паша, каймакамътъ на Сераскерътъ Али-Сайбъ паша и главнійтъ управитель на гюмрукцытѣ Галибъ бей имаха засѣданіе въ министерството на финанцитѣ, въ което засѣданіе участвували и нѣкои отъ по главнытѣ мѣстни банкіеры. *Това* засѣданіе имало за предметъ внождането на нѣкои реформы въ финанцитѣ на държавата.

— Сѫдбата, която е подкачило въ Парижъ императорското Правителство противъ Кантората за Шконто, ся разглѣдвала тѣзи дни. Г. Аллу, адвокатъ на Правителството, обвинявалъ отвѣтчицытѣ за продажбата на вржченыйтъ имъ залогъ, срещо дългътъ, подъ вліяніето на страсть и гнѣвъ, и че сѫ дѣйствували противно на французскійтъ законъ. Г. Аллу особенно надумалъ противъ Кантората за Шконтото, и Г. барона Хирша; първата — че забравила добрытѣ си сношенія въ миналото съ Высоката Порта, вторыйтъ — че като былъ натоваренъ съ построеніето на желѣзнытѣ пѫтища въ Европейска Турція, и като добылъ, споредъ Г. Аллу, отъ това построеніе голѣмы печалбы, трѣбаше да има повече търпѣніе срещо единъ длъжникъ въ мѫчно положеніе, въ каквото ся нахождане оттоманската хазна въ Іулія на 1874.

Въ друго засѣданіе говорили адвокатытѣ на отвѣтчицытѣ. Адвокатътъ на Кантората казалъ, че продажбата на залогътъ станала слѣдъ три послѣдователны отсрочванія. Адвокатътъ на барона Хирша отблъсналъ само личнытѣ нападенія направены противъ повѣрителътъ му.

Въ трето засѣданіе прокуроръть на республиката трѣбало е да направи своитѣ заключенія, и да ся произнесе рѣшеніето на сѫдилището.

Споредъ една послѣдня депеша пристигнала въ Галата сѫдилището произнесло своето рѣшеніе, съ което ся отхвьрлятъ исканията на Высоката Порта.

— Споредъ *Куріе д'Оріанъ* австро-румѫнската коммисія, която бѣше опредѣлена да съчини проектъ за търговскійтъ договоръ между двѣтѣ страны, свьршила почти дѣлото си. Румѫнскитѣ представители отстеглили нѣкои искания, конто австрійското правителство бронло чрезмѣрны. Высоката Порта стояла съвьршенно неутрална въ този въпросъ.

— Едренскійтъ великій равинъ дошелъ тія дни въ столицата за да ся оплакува при Хахамъ-башійтъ и при министрътъ на иностраннытѣ работы, ако е нуждно, противъ една еврейска община въ България и равинътъ й, конто непризнавали вѣдомеството на едренскійтъ равинъ.

— Пишѫтъ на *Куріе д'Оріанъ* изъ Русчукъ отъ 25 януарія:

Твьрдѣ жалостенъ слухъ ся носи тази сутрина въ градътъ ни. Колъ-аяси Тоска, казватъ, ся отровилъ тази нощь по слѣдствіе на единъ недоимокъ отъ 259,000 гроша въ кассата на зантітѣ, недоимокъ открытъ отъ извънреднытѣ *муфетишинъ* Хассанъ бея. Казватъ, че недоимокътъ е още по голѣмъ; възможно е това, зачтото отъ петнадесеть годинъ не сѫ контролираны смѣткитѣ на зантітѣ. Споредъ Хассанъ бея, и други лица высокопоставены были замѣшаны; трѣба да ся извадатъ отъ служба десеть или петнадесеть зантійски оффицеры и чиновници, за да могатъ съвѣстно да ся преглѣдатъ тія смѣтки. Искатъ да скрытъ самоубійството като отдаватъ смьртта на апоплексія, кое нѣчто показва, че всичко искатъ да скрытъ.

— Въ Тессалія настанало златенъ вѣкъ; разбойницытѣ не захващатъ вече пастирицата, земледѣлцытѣ могѫтъ да работятъ спокойно и овчаритѣ нѣматъ нужда да държатъ особно количество тютюнъ и чаржцы за хайдуцытѣ.

— Ва началото на февруарія долината на рѣка Вардаръ ся покрыла съ дебелъ снѣгъ; добытъкътъ ще ся докачи малко отъ това, но орачитѣ добыха голѣмы надѣжды за плодовита година.

—Баронъ Хиршъ на иденіе къмъ Цариградъ свьрлалъ былъ въ Солунъ, гдѣто подарилъ на бѣднытѣ Евреи отъ този градъ 400 л. т. и други още 600 л. т. далъ на еврейската община, за да ся раздадатъ на най прилѣжателнытѣ, най умнытѣ и най бѣднытѣ ученицы въ еврейското училище, което на двѣстѣ дѣца имало само единъ учитель и ся обдьржало отъ Израилитскійтъ съюзъ. Повече отъ половината на жителитѣ въ Солунъ сѫ Евреитѣ.

— Извѣстно е на читателитѣ за преговорытѣ, конто ставатъ сега между Высоката Порта и Г. барона Хирша по желѣзницытѣ на европейска Турція. Това е дѣло на една особенна коммисія подъ предсѣдателството на Великій Везиръ. Спогождането наближавало, както по въпросътъ за паричното искаціе, така и по въпросътъ за досвьрваніето на мрежата на румелійскытѣ желѣзницы. Правителството внесло обаче въ проектътъ на спогождането нѣкои измѣненія, вьрху които още не сѫ дошли до едно съгласіе. Въ засѣданіето на коммисията отъ четвьртъкъ нѣкои предложенія на барона Хирша срѣщнали противленіе отъ страна на министрытѣ.

— Ежегоднишныйтъ данъкъ, който Румѫнія плаща на Императорското Правителство, и който данъкъ ся въскача до 39,000 л. т., ще ся внесе на Хазната въ началото на идущійтъ мѣсецъ.

— Министерскійтъ Съвѣтъ (вукелмеджлиси) представилъ на Негово Императорско Величество Султанътъ и правенныйтъ договоръ между Высока Порта и Оттоманската Банка. Уставъ който ся основава договорътъ, ще бѫдѫ казватъ, скоро обнародованъ.

— Испанскійтъ посланникъ въ Вѣна по заповѣдъ на правителството си замина лично въ Букурещъ на Румѫнскійтъ князь едно писмо отъ страна новыйтъ Испанскій царь Алфонсъ X. Въ това писмо царь Алфонсъ извѣщава на князь Карла своето възшествіе на престолътъ. Това извикало протестъ отъ стърна на Высоката Порта. *Хаджіето* съобщило въ вторникъ по телеграфътъ тая протестація на Турскитѣ представители при чуждытѣ сили, като ги извѣщава въ сѫщото врѣме, че Портата скъсва сношенія си съ Испанското правителство. Послѣдствіе на това извѣстното дохожданіе на Испанскійтъ посланникъ въ Цариград ще да ся отложи.

— По поводъ на Шюменската свада Н. Преосв. Симеонъ Преславскій пише до «Источно Време» едно писмо въ което казва: «Като издирвате виноватыйтъ въ тази работа, казвате, че сѣмь азъ, зачтото не сѣмь позволилъ на нашитѣ священицы да благословятъ съединеніето на французина г-на Симона съ г-ца Василка. Слѣдъ това ме молите да ви кажiѫ кои сѫ канонытѣ по конто не сѣмь далъ воля да стане реченната женитба». Отъ като привожда да църковнытѣ правила св. Преславскій притуря: «въ вый мыслитѣ че *правилата не само трѣбуеа да ся тълкуватъ разумно, нъ и да са вгждатъ на нуждытѣ на человѣцытѣ.* Съ други думи вый искате секій владыка да тълкува правилата, не както ги тълкува черквата, нъ както намѣри за по добро съгласно съ нуждытѣ на человѣцытѣ НА ТОВА НАЧАЛО ШИРОКО УПОТРЕБЛЕНІЕ СТАНА ВЪ ПОСЛѢДНИТѢ ГОДИНЫ НА НАШАТА ЧЕРКОВНА ИСТОРІЯ, Азъ не искамъ да го кажiѫ тука, дѣ може да ни завлѣче тази привилегія, която вый давате частно на секій владыка да вгжва правилата споредъ нуждытѣ на человѣцытѣ.»

Ясны, твьрды и отъ сърдце сѫ излѣзли тѣзи думы; намъ ся тѣ толкозъ не пріятны, че потвьрдяватъ онова, което често сме повтаряли въ стълповетѣ на този листъ. Това не е *фанатизмъ и несвѣстность*, то е твьрдость въ началата; ако тѣзи начала не отговаритъ на убѣжденіята на нѣкого, свободенъ е да ся отрече отъ тѣхъ, но не да ги искривява. А това послѣдното е, за жалость, което ся случва у насъ; думытѣ на св. Преславскій: «на това начало широко употребленіе стана въ послѣднитѣ години на нашата черковна исторія» — потвьрдяватъ нашитѣ възрѣнія.

— Пишѫтъ ни отъ Враня: Нашата майка Екзархія безъ да положи строгъ испытъ вьрху оставката на Г-на Доротеа, съ благодареніе iѫ пріе, и вмѣсто улучшеніе на страданіята ни, тѣ ся увеличиха неимовѣрно, като отчайватъ всякого. (Не трѣба отчаяніе, но твьрдость и постоянство. Ако днешнитѣ управители на ексархията не отговарятъ на чаяніята, това не ще каже чи ексархията като народно учрежденіе е виновата. Р.)

Мыглата, въ която ся държеха отдавна отъ нѣкои си нашитѣ черковны работы, начнува да ся разнася.

Знаятъ читателитѣ за такрирытѣ, конто Ексархията подаде на новыйтъ министръ на иностраннытѣ работы, относително до истилямытѣ въ смѣсенитѣ епархіи и до потвьрдяваніето на уставътъ. Завчера, въ четвьртъкъ, Негово Блаженство ходи при Негово Превъсх. Сафветъ паша да говори за слѣдствіето на тѣзи такрире. Отговорътъ на министрътъ былъ чи по тази работа онъ не може да каже нищо, догдѣто работата не ся разгледа и рѣши въ министерскійтъ съвѣтъ. Нашитѣ свѣдѣнія, ако само сѫ точны, прибавятъ че министрътъ ся изразилъ въ смысълъ, че сѫ невъзможны ни истилямы ни потвьрдѣніето на уставътъ, догдѣто ся неопредѣли правилното положеніе на нашата Църква.

— Научавамы ся чи Негово Благородіе г-нъ Христо П. Тъпчилещовъ си далъ писменно оставката отъ членството си въ ексархійскійтъ съвѣтъ. Тази постѫпка на единъ отъ старытѣ и отдавнашны дѣйцы по българскійтъ въпросъ, постѫпка вьрху която много ся говори тія дни помежду нашитѣ сънародницы въ Цариградъ, произвела живостно впечатлѣніе както между тѣхъ, така и въ Ортакьой.

— *Напрѣдъкъ* не веднаждь и дваждь ся похвали съ юначеска гордость чи *гѫрдытѣ* му *сѫ желѣзны.* Надуты и просташки думы на поразително напредничаво ужъ краснорѣчіе избухватъ изъ тѣзи *желѣзны гѫрди* по причина чи хвьрлянытѣ му стрѣлы не можеха да пробiятъ высокійтъ дебелъ балканъ и да внесѫтъ напредъкъ въ учебнытѣ габровски заведенія. Ако ся съмнява нѣ-

кой за това, нека прочете послѣднійтъ брой на многозаслужившійтъ юнакъ. Съ свойтъ *извиканъ отговоръ* той не прави освѣнъ да потвърди блестяще и още единъ пѫтъ нашето сѫждение за него, т. е. че г-нъ И. Найденовъ не цѣни публицистиката. Той ся мисли, че й правилъ честь; воли му да мисли, дѣлото му е на умъ. Това за сега.

ДОПИСКИ НА «ВѢКЪ».

Солунъ, 28 Януарій 1875.

Прѣди два-три мѣсеца бѣхъ ви испратилъ една дописка изъ Солунъ, която вий обнародвахте, ако не са лъжа. Отъ тогазъ много пѫтья са накаинхъ да ви пишa, заштото по тѣзи мѣста тукъ новините сѫ въ изобилие, и, стига да има кой да ги събира, материалъ сѫществува отъ всякакъвъ видъ. Както и да е, понеже едвамъ днесь са вѣстявамъ въ многошумното срѣдоточие на Южна Македония, извинете забавата ми.

Най-напредъ ще ви исповѣдамъ едно нѣшто,—именно че ще примълча всичко що са касае до българските работи и расправи въ Солунъ: мълчението по-нѣкогашь е нуждно.

Но, при всѣмъ тѣмъ, понеже е необходимо да запознайме ведняжъ за винаги българскиятъ свѣтъ съ днешното състояние на българщина въ нашиятъ градъ, чуйте слѣдующетото кратко по систематическо изложение: — тука въ българското училище, въ училището основано *съ доброволните старания* на Македонската Българска Дружина, въ училището за което Настоятелството на бѣдните училища жертвува ежегодно една часть отъ *драговолните по свештенски помощи*, — въ туй училище са предаватъ логики на еллински языкъ . . . . . Но што прави Настоятелството?! Кажете ми, моліж ви са, когато народътъ ни принася скудните си средства на олтарътъ на нашето възраждение, за да излѣкува своите дълбоки рани, — не е ли едно злодѣяние да хвърляш тѣзи негови пожертвования на вѣтъръ . . . . . Кажете ми, кажете ми за Бога, знае ли Настоятелството кому е повѣрило въспитанието на солунските младенци?!..... (На тія въпросы, които мыслимъ ный за прекалены, отговаря една дописка отъ Солунската община. Р.)

Но нека са въоружимъ съ единъ непоколебимъ стоицизмъ, заштото тукъ, въ Македония, колкото человѣкъ по са угледа на-лѣво на-дѣсно, толкозъ по скърбни работи открива. Ето ви едни новости отъ една съвсѣмъ нова категория — вѣроизмѣнението. «C'est si curieux, si triste et si philosophique en même temps que ça vous donne le vertige!» (Това е толкозъ странно, толкозъ печално и толкозъ философско, чтото това ви причинява главоболие.)

Извѣстно ви е се, не отдавна, Святина му г. Рафаилъ, архиепископътъ на Съединените България, е дошелъ въ Македония, снабденъ съ нуждното за това високо праде. Н. С., знайми положително, е рѣшенъ да отиде вредъ гдѣто го повикатъ; туй е истина, но туй което е оште повечь истина, е че поглѣдите на Н. С. клонятъ най-много къмъ многошумнитъ и прочутъ градецъ Кукушъ. Н. С. прочее не са бави много въ Солунъ и има радостьта да приемне една депутация отъ първенци кукушани, които го помолиха, да посѣти татковината имъ. Незабавно Н. С. тръгна за Кукушъ, гдѣ са тамо и отслужи божественната литургия въ всите тамо църкви.

Кукушкото население прибѣгва днесь въ пригрѫдките на една иностранна църква; това е отчаяние, зачтото Кукушане като мислѣтъ че Екзархията не е въ състояние своите рани да излѣкува а колко повече тѣхните болки, като виждатъ че тъзи Екзархия отъ часъ на часъ влѣзва въ по-голѣми затруднения отъ неспособностьта на тѣзи които я управляватъ; като виждатъ че тя толкозъ са грижи за тѣхното избавление колкото една риба са грижи за една ябалка, — дръпватъ са отъ нея съ голѣма скърбь, осѫждатъ я съ негодования, и громко промълвятъ: «Надпахме отъ Сцилла въ Харибда!» — и, най послѣ, хвърлѣтъ са тѣло и душа у подножието на единъ чуждъ олтарь, било че тозь олтарь са наричалъ протестански домъ моления, Католическа Църква, или Китайска Пагода, — благодарение на Варуховътъ летаргически сънъ въ който нашиятъ Екзархійскій Корпусъ са е потопилъ.

Нека са разберемъ. Нека са разберемъ, съ чисто сърдце и съ чиста логика. Или Екзархия може да закриля цѣлокупно българскиятъ народъ или не може — или тя може да брани интересите или не може, или тя разбира високата си миссия спрямо многобройния народъ или не я разбира, — или тя знае че народъ не са е мѫчилъ тридесеть години за нейните хубави очи, но за да го крѣпи и закриля безусловно, — или тя го не знае. — Едно отъ двѣтѣ, това е логическо. — Въ първиятъ случай Екзархията има резонъ за сѫществуване, въ вториятъ случай тя е мъртва буква. Но какъ да туримъ Екзархията въ първиятъ случай, о Боже мой, о братия мили, когато напослѣдокъ имахме предъ видъ едно сърдцераздирателно зрѣлище, — цѣло едно население което са впушта въ обятията на една чужда църква, заштото гледа че за него нема никаква облага отъ сѣдалището на Срѣдние-Село?!

Тѣзи са послѣдните ми думици за послѣдните тукъ събития. Имамъ оште много работи да ви излежа, но съ другите пошти. Който ни разбира, добрѣ. А за тѣзи които не ни разбиратъ ний немаме другъ отговоръ освѣнъ тозь: «Barbarus ego sum quia non intelligor.» (Варваринъ съмъ азъ, защото не мя разбиратъ.) Сбогомъ и прч.

Горнята дописка е написана съ чувство патріотическо. Истиннитѣ и просвѣщенитѣ патріотизмъ обаче не одобрява никога онія, които си позволяватъ да минуватъ отъ една вѣра на друга за едно мнимо подобряване на състоянието си въ обществото. Свято нѣщо е народностьта, свято нѣщо е патріотизмътъ. Но увы на онія народонаселения, които отъ нетърпѣние ся отчайватъ и ся показватъ готовы да промѣнятъ бащинитѣ си прѣдания. Истиннитѣ патріотизмъ са бори юнашески противъ каквито и да сѫ препятствія, търпи, страдае и ся надѣе. Р.

Ихтиманъ, 26 Януарія, 1875.

Като четѫ въ стълповетѣ на *Вѣкъ* различни дописки, въ които глѣдамъ нѣкакви похвали и нещастни приключения, немогѫ да ся стѫрпа и азъ за да не кажа нѣщо за Ихтиманъ. Прѣди нѣкое врѣмя, като е излѣзла *кура* на нѣколцина тукашни младежи турчета, които презъ идущій Мартъ ся готвятъ за аскеры, они ся чюдятъ съ какъвъ начинъ да правятъ пакость на миролюбивитѣ граждани и селяни. Тѣ всякой день пияни ходятъ съ тѫпани отъ кѫща въ кѫща и отъ село въ село, бятъ, гонятъ, и пахокватъ горкитѣ жители, отъ които нѣкой си нѣма и насѫщния хлѣбецъ за чадата си, а трѣбва да посрѣщне тѣзи странни съ насиломъ нему гостие съ нѣколко вида *манджи и ичкіи*.

Така на 19-й того бѣха въ селото Тажиларъ, и понеже тамъ имаше свадба, тѣмъ ся прицяло да посѣтятъ свадбата піяни съ даулитѣ си, и ся отправили къмъ кѫщѫтѫ. Свадбаритѣ като ги видѣли, едни избѣгали, а другы остали. Тѣ станѫли на крака да посрѣщнѫтъ гоститѣ, а кума Самоковецъ (нѣка подобрѣ прикажятъ Самоковци) проговорилъ: «хошь гелдинизъ ааларъ, буюрунѫзъ!» у у! гявуръ, провикнали сѫ тѣ: *бурда ихтибаръ сенинджръ а? бизимъ ихтибаржнѫзъ йокмѫ? Сенин боюраджакжѫ бизе?* — И вдигатъ ножеве и кѫрнели та го начесватъ хубаво, на уловили нѣкои невѣсти и ся подигравали съ тѣхъ. Всички оплашени побѣгли изъ кѫщи, тѣ тогава сядатъ на свадбярскѫтѫ трапезѫ и безъ различ-

кѫ. отъ какъ ся наручяли добрѣ, отишле си. Сѫщото стана и на другыя день въ Хавли-кюй. Мюдюрина ги не задѣва зачтото и той обичя да ходи по свадби и да си поиграва хоро. Г-да Редактори! Това колкото и да е лоше брои ся за нищо при кражбитѣ и злоупотрѣбленията, кои сѫ тука отъ най-високѫ степень, и много сѫ напланили жителитѣ ни. Черкезитѣ сѫ тадѣсь много, и кражбитѣ безъ брой. Така чтото всякѫ нощь домашнитѣ трѣбува да спѫтъ съ рѣдъ, та така да си увардятъ имота и стокѫтѫ. Дюгяни, хамбари, кѫщи ся пробиватъ и разграбватъ, добитакъ овцы и коньe ся крадатъ за косто веднага ся извѣстява на мюдюря, а той казва: «тутунѫзъ хакѫданъ геленмъ.»

Като живѣя тука при желѣзницѫтѫ отъ нѣкое врѣмя, и като глѣдамъ такива работи немогѫ да ся страя да ги не извѣстя прѣдъ свѣта.

— Честьта, имотътъ и животътъ да ся запазватъ е постоянната и главната грижа на Царското Правитество: ако горѣказанната власть е подгазила. найсвятытѣ си длъжности, увѣрены сми обаче, че Императорското Правителство, чтомъ ся увѣдоми, что става, не ще остави ненаказаны онѣзи, на които то повѣрява счастието и благоденствието на вѣрнытѣ си подданны. Имперіята е широка, служителитѣ на Правителетвото многобройны; то не може сѣкого непосредственно да надзирава; това что става въ Ихтиманъ, трѣба да не е избѣгнало отъ вниманието на софійскійтъ мютесарифлинъ, който е непосредственыйтъ началникъ надъ ихтиманскійтъ мюдурлукъ. (Р.)

ИЗВѢСТИЕ. — Подписаний имамъ честь да извѣстіѫ на почитаемата българска публика, че съмъ изработилъ вече едно *Ржководство по Физиологіята*, което и испратихъ въ Виена и е начѫло да се вече печата. Туй си ржководство азъ съмъ съставилъ, като съмъ се ползувалъ отъ прѣвъсходни и най нови издания съчинения на французската и руска литератури по тѫзи часть, а именно: отъ Milne Edwards, отличенъ и съ авторитетъ въ науката французскій Зоологъ; G. Delafosse, на който хубавото съчинение по природната исторія е одобрено и отъ фр. министерство на просвѣщението; отъ I. Langlebert, професоръ на физическитѣ, химически и естествени науки въ Парисъ и докна медицината: и отъ А. Ковалевскій, професоръ на зоологіята въ Казанскій университетъ. Книгата ще излѣзе около 20 печатни коли на осмина, отъ които 7—8 коли боравятъ съ физиологията, а останалитѣ — съ классификацията на животнитѣ. Азъ подражахъ повечето на франц. автори, отъ които съмъ се ржководилъ, та присъединихъ классификацията съ физиологията, което наистина дава по голѣмъ интересъ на науката зоология. Классификация съмъ употрѣбилъ общепристата днесь въ науката. Издирилъ съмъ ощѐ и отъ устата на народа записалъ, до колкото не е было възможно, имената на животнитѣ, за което ми сѫ помогнѫли и скалнинята ми съ зоологическій атласъ въ ржка въ нѣкои наши села; а тия, разбира се, ще бѫде едно достойно на книгата. За улеснение накъ на начинитѣ учени, азъ употрѣбихъ въ ржководството си и латинската номенклатура. Книгата е украсена още съ 200 много хубави фигури въ текста и се даде добъръ печатъ. До колко е вече улучилъ съ този си трудъ, оставамъ дѣлото да говори.

Стара Загора, 1875 февруарій 10.

Н. А. Начовъ

☞ По причина на промѣняванието на печатницата, продължението на подлистникътъ остава да слѣдва въ идущій брой. А поради многото материалъ нѣкои си дописки останаха за дорѣ.

ТЪРГОВІЯТА.

По *житата* положението на притежателитѣ не е никакъ пріятно; тишина голѣма въ тържището, а испадванието на цѣнытѣ видися да не ся е еще свършило. Причината на това е чи отъ Европа не ся тръсятъ жита, и чи купувачитѣ ся пазятъ, защото ся надѣятъ чи на пролѣть ще престигне много отъ Европа, гдѣто е на изобилие. Презъ истекшата седмица станаха твърдѣ малко дѣла. *Кукурузътъ* липсува, и той не ся и трьси по причина чи въ Англія испадналъ. По *Ячиминтѣ* живостно тръсяне, стока до 20 хиляды килаво, цѣнытѣ всѐ до 18 — 19 гроша килото.

По *брашната* ся забѣлѣжва сѫщото непріятно положение. Стока достатъчна на сичко до 57,000 чувала. По *колоніалнытѣ* стоки ся забѣлѣжва умножение по причина на новы пристиганія отъ Голландія и отъ Лондонъ. При всичко това купувачитѣ не показватъ голѣмо усърдіе по причина на безпарличіе. Вслѣдствіе на това цѣнытѣ спадатъ, но дѣла почти незначителны. По *платнатѣ* и по *прежденитѣ* сѫщото положение, какъвто го забѣлѣжихмы и минѫлата седмица. Живостность достатъчна.

ЦѢНА НА МОНЕТЫТѢ

Лира Турска съ металикъ	гр.	105 30
» » » бенлицы	»	105
» » » бакъръ	»	[illegible]
Лира англійска	»	110 1[illegible]
Полъ	»	89 [illegible]
Луизъ	»	87 [illegible]
Карбовна сребърна	»	17 [illegible]
» книжна	»	15 [illegible]
Кремица	»	51 [illegible]
Меджидіе	»	102 —

Въ Царигра̀дъ, **ТЪРГОВСКІЙ СЕДМИЧНЫЙ ЦѢНОРАСПИСЪ.** 14 Февруарій 1875.

ВНОСНЫ СТОКЫ.	Теглилкы.	Цѣна.		Л. Т.
Храны.				
Жито кораво Азовско и Бесарабско	Килото	Гр. —	— (*)	
» » Исмаилско	»	„ 34	до 36	125
» » Балчикско и Кюстенджен.	»	» 34	» 36	125
» » Родосто и Одрийско . .	»	» 30	» 34	125
» Мѣко дунавско и Бургаско	»	» 32 —	» 35 —	»
» „ Варненско и балчикско	»	» 24 20	» 34	»
» „ Самисонско	»	» 28	» 32	»
» Ирка Азовска и Одесска	»	» —	» —	»
» „ Дунавска	»	» 32	» 36	»
Кукурузъ Анадолски	»	„ 30 —	» 34 —	»
„ Дунавскы	»	» 18	» 19	100
„ Михаличь и Панорма	»	» 24	» 24 20	»
Ичминкъ Дунавскы	»	» —	» —	125
» Румелійскы	»	» 17	» 18	»
Овесъ Одескы	»	» 17	» 18	»
» Румелійскы	»	» —	» —	»
» Анадолскы	»	» 14 20	» 15	»
Ржжъ Дунавска	»	» —	» —	»
Брашна.				
Мѣстны Коравы	2-та чувала.	» 232	» —	»
» Мекы	„	» 238	» —	»
Бранлскы 00000	1 чувалъ	» —	» —	100
» 0000	»	» 106 —	» 100	»
» 000	„	» 98	» —	»
» 00 ½	»	» 94	» —	»
» 00 и 0 ½	»	» 89	» 98	»
Галацскы 3 качество	»	» 88	» 106	»
Одесскы 1-во качество	„	» 124	» 132	»
„ 2-во „	»	» 112	» 120	»
„ 3-то „	»	» 100	» 108	»
Колоніялны.				
Кафе Ріо 1-во качество	Оката	» 13	» 14 20	100
» „ 2-ро „	„	» 12	» 12 10	»
» „ 3-то „	»	» 10	» 11 —	»
Мока	»	» 14	» 15	104
Захаръ Оландезски	Кантаря	» 217	» 218	103
» Французскы	»	» 222	» 225	»
» кѫ главы 5 килограмма	»	» 252	» —	100
» » „ 3 „	»	» 255	» 258	»
Пиперъ 1-во и 2-ро качество	Оката	» 10	» 10 20	104
Спермацеты 8 : 20 до 9 килограмма	Касата	» 65	» 75	100
» 9: 20 „ 10 »	»	» —	» —	»
» 11 „ 70 »	»	» 95	» 105	»
Газове американскы	»	» 56	» 60	»
Тамѣянъ	Кантаря	» 240	» 300	»
Карамфилъ	Оката	» 23	» 24	»
Синило Бенгалско	»	» 120	» 145	»
» Мадраско	»	» 85	» 90	»
Кѫрмѫзъ жамове	Касата	Фр. 19	» 20	»
Кѫрмѫзъ	Оката	Гр. 41	» 44	104

ВНОСНЫ СТОКЫ.	Теглилкы.	Цѣна.		Л. Т.
Металы.				
Чинкъ Трпестинскы	Касата	Гр. 215	до 218	100
Желѣзо въ лами	»	» 73	» 96	106
„ „ ярны	»	» 80	» —	»
„ „ Ламарина сортимента	»	» 120	» 125	»
„ „ Мѫхлѫцы	»	» 150	» —	»
„ „ Шведско	»	» 140	» —	»
Бакѫръ Англійскы	Оката	» 15 20	» 16	106
Куршумъ на дъскы	Кантаря	» 150	» 155	104
Калай	»	» 675	» 685	100
Нишадѫръ	Оката	» 7 20	» —	100
Джинго	100-тѣ оки	Ф. 114	» 115	»
Тенекіи	2 касси	Гр. 320	» 325	100
Карфицы Парицкы } число 15)48 „ assortimento }	39-тѣ оки	» 89	» 90 —	»
Разны.				
Чай Ковго	Оката	» 20	» 28	105
„ Пеко и цвѣтни	»	» 40	» 150	»
Колла Френска	»	» 6 10	» 6 20	128
Орисъ Геновескы	Чувала	Ф. 40 —	» 41	100
„ Индійскы	»	Гр. 155	» 168	»
„ Египтенскы	Оката	» 3 10	» 3 20	120
Спиртове Френскы	18 ¼ — оки	Лир. Т. 1		103
„ Рускы	18 20 »	» » 1		»
„ Англійскы	18 7 20 »	» » 1		»
Ромъ Американскы	9 ¼ — гал.	» » 1		»
„ Англійскы	7¾ - 8 »	» » 1		»
„ Триестинскы	- 13 ½	» » 1		»
Кравешко масло Сибирско и петровско	Оката	Гр. 14 —	до 14 20	105
„ „ Триестинско	»	» —		»
Червишъ Рускы въ бурета	»	» 8 20	» 9	»
„ „ „ едецы	»	» 9 20	» 11	103
Лой въ бурета	»	» 8	» 8 10	105
„ „ тулуми	»	» 8 20	» 9	125
Хайверъ черенъ Гемба	»	» 35	» 37	»
„ „ Салінскы	»	» 34	» 36	»
„ „ Ерлійскы	»	» 28	» 30	»
„ червенъ на малкы языцы.	»	» 6 30	„ —	106
Макарони Малтескы (Италіанскы)	»	» 4 —	» 6	120
„ Ерлійскы	»	» 4	» 6	»
Платна.				
Махудіи Т. (обыкновенни)	Либрата	» —	» 6 30	105
» Мексиканскы	»	» 7	» 7 25	»
» Лонгклотъ (астарлѫцы) добры	»	» 7 15	» —	»
» » срѣдны	»	» 7	» —	»
» » тежкы »	»	» 6 35	» —	»
Прежда.				
Екстра № 4—14	»	» 51—	—.58	»
Ватеръ № 4—14	»	» 46—	—50	»
Екстра № 16—24	»	»	64-88	»
Ватеръ № 16—24	»		60—68 —	»

ИЗНОСНЫ СТОКЫ.	Теглилкы.	Цѣна.		Л. Т.
Памукъ Тарсо и Адана	Оката	Гр. 6 20	до —	100
„ Гюрджійскы и персійскы	»	» —	» —	»
„ Балѫкхесеръ и Гейбе	»	» 7 20	» 8	»
Вълна непрана Ески шехиръ	»	» 8	»	»
„ „ Касапбашй	»	» —	» 11 20	125
„ „ Коня и Юзгадъ	»	» 6 20	» 6 30	100
„ „ Енгюрска и Кайсерска	»	» 6 20	7	»
„ прана	»	» 12 20	» 13 20	»
Тифтицы Енгюрскы, и Бейпазарскы	»	» 44 —	» 46	»
„ Кастамонскы и прч.	»	» 42	» 44	»
„ Банъ и прч.	»	» 25	» 32	»
Коприна Брусенска	»	Фр. — —		»
„ Персійска	»	» 32	» 35	»
„ Бафренска и Гейбейска	»	Г. 160	» 220	»
Пашкули сухи Брусенскы, и Сирійскы	»	» —	» —	125
„ Воло, и Одрийскы	»	» 45	» 55	»
„ пробиты	»	» 32	» 32	»
Бози кожи Сампсунскы и Амасійскы	6½ 12 пар.	Лр. 1		
Калчиста Анадолска	Оката	Гр. 22 20	24 40	
Афионъ 1-во качество	»	» —	до 575	
„ подоленъ	»	« 325	» 450	
Ленено сѣме Румелійско	Килото	» 38	» 40	
„ „ Анадолско	»	» 39	» 40	128
Сусамъ Измирскы, Сирійскы, Мерсин.	Оката	» 4 30	» 5	
„ Румелійскы	»	» 4 10	4 30	
Анасонъ Анадолскы	»	» 3 20	4 30	
„ Гелиболскы	»	» 4 20	5 20	
„ Хиоскы	»	» 9 20	» 10	
Дървено масло Митилинско	»	» 3 30	» 5	
„ „ Сакѫско	»	» 8		
„ „ Гиритско	»	» 4 30	» 5 —	
Сапунъ Критскы	»	» 4 30	» 5	128
„ Митилинскы 1-во качество	»	» 3 30	» 4 10	
„ „ подоленъ съ прьсь	»	» 3	» —	
Зеленчукъ.				
Фасулъ Дунавскы	100-тѣ оки.	» —	» —	128
„ Транзазантскы	»	» 200	» 260	
Пахутъ Измирскы и Анадолскы	Оката	Пар. 90	100	
Бакла Панормска	»	» 70	—	
„ Измирска и Хиоска	»	» 90	120	
Овошкы (фрута.)				
Бадеми Сакѫскы (нечукани)	Оката	Гр. 10	» 10 20	
„ „ чукани (чистени)	»	» 10 20	» 11	
Фантѫцы (лешницы)	Кантаря.	» —	» 255	
Орехи Анадолскы	Оката	Пар 80	» —	
Смокини Каламскы	Кантаря	Гр. 125	» —	
„ Измирскы въ чували	»	» 120	» 150	
Грозды черно (стафиди) Чешме	»	» 115	» 120	
„ сиво елеме	Оката	» 6 20	» 7 20	
Гюлево масло	Мускаля	» —	» —	

Стоитѣ които не сѫ забѣлѣжени въ таблицата, не са намиратъ въ піяцата.

Въ печатницата на Левантъ Таимсъ.